

ZPRAVODAJ

OBCE

PROSENICE

2/2021

**NOVÝ PINGPOGOVÝ STŮL PŘINÁŠÍ
RADOST DĚTEM I DOSPĚLÝM**

Naši hasiči budou při zásazích lépe chráněni novými přilbami HEROS TITAN Rosenbauer s integrovanou svítilnou

←

Hasičské družstvo se 4.7.2021 zúčastnilo s koňskou stříkačkou soutěže v Radslavicích →

Členové rybářského spolku zahájili opravné práce chaty u Rýnského rybníka.

→

INFORMACE STAROSTY

Vážení spoluobčané,

v posledním vydání zpravodaje jsem úvodní řádky věnoval pocitu rostoucích negativních nálad a všeobecné nervozity mezi lidmi. Doufal jsem, že paprsky jarního a letního sluníčka přinesou více optimismu a úsměvů na tváři. Místo toho se však roztrhl pytel s nejrůznějšími stížnostmi, roste počet sousedských sporů či konfliktů a všeobecná mezilidská nevraživost. Pevně věřím, že je to jen důsledek covidové doby, která snad brzy pomine, a celé to nepřívětivé období bude za námi.

Zásadním problémem v obci je doprava. Za poslední měsíce se na mě kvůli této problematice obrátilo značné množství občanů. Nejedná se však pouze o silnice III. třídy, po kterých denně proudí tisíce aut. Problémy narůstají i na místních komunikacích, kde jsou rizikem rychle jedoucí vozidla nebo nevhodné parkování. Zvláště pak v místech, kde je zvýšený pohyb dětí. Obecně je boj s dopravou a všemi jejími negativními dopady velmi dlouhodobá práce, kdy výsledky nejsou vidět hned. Pokusím se ve stručnosti popsat jednotlivé projekty se zaměřením na zvýšení bezpečnosti, které jsou v různém stádiu rozpracovanosti:

Grymovská ul.: Stavba osvětleného přechodu pro chodce byla dokončena. Ještě chybí domalování středové plné čáry, která zakazuje předjíždění vozidel v tomto úseku. Zpomalovací semafor musel být bohužel demontován. Již řadu let se jednalo se o nepovolené zařízení a Policie ČR na tuto skutečnost opakovaně upozorňovala. Semafor byl nahrazen měřičem rychlosti s funkcí statistiky (více v samostatném článku). Zastupitelstvu bude předložen návrh na zpracování projektu pro stavební povolení pro zpomalovací ostrůvek při vjezdu do obce ze směru u Grymova (u garáží). Studie tohoto ostrůvku byla již rozpracována před několika lety. Část ulice Grymovské kolem fotbalových šaten a bufetu směrem družstvu řešíme s odbornou firmou. Rádi bychom zde realizovali dopravní značení a prvky, které zvýší bezpečnost zejména dětí.

Maloprosenská: Stavební úpravy křižovatky ul. Maloprosenská x Na Loukách budou probíhat nejméně do měsíce září 2021. V době vydání tohoto zpravodaje již by měl být položen asfaltový povrch na novém úseku místní komunikace i na silnici III. třídy. Nově vznikne osvětlený přechod pro chodce.

Osecká ul.: Projekt revitalizace by měl navázat na výstavbu kanalizace, která by měla být dokončena v listopadu letošního roku. Hlavním cílem je zvýšení počtu parkovacích míst, nová autobusová zastávka, veřejné osvětlení a nový chodník. Pracujeme na získání stavebního povolení do měsíce října, aby bylo možné požádat o dotaci v průběhu listopadu 2021.

Okružní křižovatka na silnici I/47 u zahradního centra: Ve spolupráci s obcemi Buk, Radvanice, Sobíšky a Zábeštní Lhota byla podána žádost na Ředitelství silnic a dálnic ČR pro Olomoucký kraj o zařazení této stavby do plánu akcí ŘSD. Součástí žádosti bylo také popsání zdůvodnění našeho požadavku. Součástí úsilí je i snížení rychlosti na silnici I/47 v úseku protínajícím naši obec na 50 km/h a následné vybudování přechodu pro chodce u autobazaru. V současné době je zde pouze místo pro přecházení a povolená rychlost 70 km/h.

Na Loukách, část ulice Maloprosenská: Studie, která řeší tuto část obce je těsně před dokončením. Následně bude možné dopracovat projektovou dokumentaci pro stavební povolení. Tento projekt bude navazovat na realizované stavební úpravy křižovatky u kulturního domu. Zahrnovat bude nový chodník a parkovací místa.

Zahradní ul.: Pro tuto ulici bylo taktéž zadáno zpracování návrhu na úpravy, které zvýší bezpečnost v souvislosti s vozidly, které zde projíždějí nepřiměřenou rychlostí.

Školní ul.: Na podněty rodičů dětí a Školské rady bylo zadáno odborné firmě zpracování návrhu na dopravní značení, které by zvýšilo bezpečnost dětí v okolí školy.

K Žebračce: Obyvatele ulice K žebračce trápí vozidla, která vjíždí do obce ze směru od Přerova vysokou rychlostí. I zde bude projednána a prověřena možnost vybudování zpomalovacího ostrůvku.

Na Návsi: proběhlo první setkání s architektkou, která by měla připravit návrhy na revitalizaci návsi s ohledem na obnovu zeleně, parkování, chodníky po obou stranách ulice a další prvky bezpečnosti dopravy při zachování rázu vesnické návsi.

A co je jinak nového mimo dopravní problematiku?

Výstavba RD v lokalitě Na Loukách: V současné době v tomto území řešíme problematickou trasu vodovodu, která zásobuje zemědělské družstvo. Od stavby neexistují žádné plány a je třeba dořešit právní status této vodovodní sítě. Trasa vodovodu zasahuje do budoucích stavebních parcel. Zpracovává se dokumentace pro stavební povolení mostu přes Strhanec. Most pro automobily, cyklisty i pro pěší je základním předpokladem pro zastavění této lokality.

Majetkoprávní záležitosti: Obec odkoupila část pozemku 192/9 v k.ú. Prosenice v ul. Školní. Tento počín v budoucnu umožní rozšíření komunikace po celé délce ulice, vybudování nových parkovacích míst a celkovou revitalizaci této ulice. Tato část pozemku o rozloze 174 m² byl scelena s pozemkem 352/1. Celý proces trval více než rok a zdoluhavý byl zejména z důvodu komplikovaných procesů, které přináší nová legislativa.

Kanalizace a ČOV: V měsíci dubnu došlo k pročištění a kamerovému monitoringu ulice Školní. Do budoucna bude nutné opravit krátký úsek na úrovni fary. Zásadní závady však nebyly shledány.

V květnu byl pročištěn úsek v ulici Maloprosenská od zvonice za Strhanec. Na úrovni vrátnice cukrovaru u budoucí autobusové zastávky byla obnovena dlouhodobě nefunkční kanalizační vpust.

Počátkem července probíhalo pročištění a odkalení objektů kořenové čistírny odpadních vod. Velké poděkování patří panu V. Zedkovi, který se o ČOV dlouhodobě, pravidelně a vzorně stará.

V polovině července byla nahlášena ucpaná kanalizace budovy zdravotního střediska. Příčinou havarijní situace byly následující předměty, které jsou dlouhodobě splachovány do záchodu: ženské hygienické potřeby (stovky kusů vložek a tampónů), vlhčené ubrousky z umělých vláken (opravdu se ve vodě nerozloží!!) a hadry, obaly od zdravotnického materiálu, lakmusové papírky, různá plastová víčka od nádobek, obaly od léků atd. Mýlně jsem se domníval, že dospělý člověk ví, že takové věci nejsou rozpustné ve vodě, a už vůbec nepatří spláchnout do WC! Stejný problém obdobných předmětů řešíme i na čistírně odpadních vod. Taktéž zbytky jídla nepatří do kanalizace!!

V letošním roce nás ještě čeká rekonstrukce kanalizačního propoje DN 400 z ulice Na Návsi do ul. Ke Mlýnu, který se nachází v zahradě rodiny Kučerových. Tato akce byla s vlastníky již projednána, a byl získán souhlas s vykácením stromů i se samotnou realizací.

Výstavba kanalizace v ul. Osecká a Maloprosenská by v době vydání zpravodaje měla být již zahájena.

Projekt kanalizace v ul. U Nádraží: Po velkém úsilí se podařilo 29.7. získat pro záměr výstavby kanalizace souhlas společnosti RETIX s.r.o., která je vlastníkem klíčových pozemků. Projektová příprava pro stavební povolení tedy může pokračovat dál. Dalším krokem je získání oficiálního souhlasu obce Buk k napojení na jejich nově budovanou čistírnu odpadních vod.

Kontrola obce podle zákona o krizovém řízení: Koncem června provedli pracovníci Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje a Magistrátu města Přerova kontrolu dodržování zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon). Na základě kontroly vyvstala potřeba aktualizace některých důležitých dokumentů a podkladů pro krizové situace. Jeden z důležitých dokumentů je např. Povodňový plán obce, který od roku 1999 nebyl aktualizován. Je nutné jej zpracovat znovu v souladu s Metodikou MŽP pro tvorbu digitálních povodňových plánů, včetně napojení na digitální plán ČR a naplnění Povodňového informačního systému POVIS.

Vybavení zásahové jednotky SDH Prosenice: Za spoluúčasti dotace Olomouckého kraje bylo pro zásahovou jednotku SDH Prosenice pořízeno 9 ks zásahových přileb HEROS TITAN Rosenbauer s integrovanou LED svítilnou, které splňují nynější přísné normy a certifikace.

Rekonstrukce střechy nad budovou bývalého obchodu: Rekonstrukční práce zbrzdil nedostatek materiálu na trhu. I přesto lze očekávat zahájení prací v měsíci srpnu. Tato střecha je ze všech obecních budov v nejvíce havarijním stavu.

Rekonstrukce střechy chaty u Rýnského rybníka: Ve spolupráci s rybářským spolkem byly zahájeny práce na opravě chaty u rybníka. Dochází k obměně prohnílé a poškozené sloupové konstrukce. Následně bude položena nová střešní krytina s delší životností. Všem rybářům, kteří se na těchto pracích podílejí, patří velké poděkování!

Odstavená auta v obci: Již delší dobu se potýkáme s problémem odstavených osobních vozidel na různých místech v obci. Všechny případy jsou aktivně řešeny s Policií ČR. Ne vždy je však snadné zákonným způsobem docílit odstranění vozidla v krátkém čase. Aktuálně řešíme odstranění automobilu na parkovišti u hřbitova. Po uplatnění všech zákonných výzev a lhůt bude vozidlo otaženo. Naposledy se v součinnosti s Policií ČR podařilo odstranit odstavené vozidlo v ul. Osecká.

Zápach z kalových polí cukrovaru: Opakovaně jsme s místostarostkou M. Kolískovou tento problém řešili s panem Vajdíkem jr., prokuristou HPS s.r.o. Snaží se problém řešit. V tomto vydání zpravodaje se pan Vajdík tomuto tématu věnuje podrobněji v samostatném článku.

Posílení elektrického vedení v ul. K žebračce (v části ulice směrem ke Strhanci): Výstavba nové podzemní kabelové sítě NN do 1kV jako náhrada za stávající nevyhovující síť by měla být zahájena v měsíci září. Investorem této akce je ČEZ Distribuce a.s..

Obecní park: V zadní části Obecního parku byl technikou srovnán terén pro vzhlednější trávník a jeho snadnější údržbu. V červenci byl pak v těchto místech nainstalován venkovní pingpongový stůl, který si našel mnoho příznivců mezi dětmi i dospělými.

Závěrem všem přeji krásné a pohodové prožití zbytku léta ve společenství přátel a rodiny. Ať jej všichni prožijeme ve zdraví a načerpáme, nejen ze sluníčka, spoustu pozitivní energie!

Luboš Zatloukal, starosta

STATISTIKA VOZIDEL V ULICI GRYMOVSKÁ

Dne 19.7.2021 byl v ulici Grymovská nainstalován panel pro měření rychlosti vozidel „Radar RMR-32“. Jeho instalaci předcházelo vyžádání souhlasu Správy silnic Olomouckého kraje a Policie ČR. Toto zařízení obsahuje i funkci „statistika“. Ukládá průměrné a nejvyšší rychlosti v čase a počet projetých vozidel. Statistická data vozidel přijíždějících do obce **ze směru od Grymova** za prvních 14 dní provozu tohoto zařízení můžeme vidět v následující tabulce.

den	datum	počet vozidel	denní průměrná rychlost v km/h	nejvyšší počet vozidel za hodinu	v čase
úterý	20.07.2021	6879	47,5	533	15:00 až 16:00
středa	21.07.2021	7479	49,67	560	15:00 až 16:00
čtvrtek	22.07.2021	7705	46,83	568	15:00 až 16:00
pátek	23.07.2021	8119	47,13	612	14:00 až 15:00
sobota	24.07.2021	6423	47,92	512	9:00 až 10:00
neděle	25.07.2021	5120	48,21	434	15:00 až 16:00
pondělí	26.07.2021	6989	46,33	555	15:00 až 16:00
úterý	27.07.2021	7097	47,13	526	15:00 až 16:00
středa	28.07.2021	6922	46,63	539	14:00 až 15:00
čtvrtek	29.07.2021	4541	45,83	551	15:00 až 16:00
pátek	30.07.2021	8280	48,67	635	14:00 až 15:00
sobota	31.07.2021	6258	49,83	461	11:00 až 12:00
neděle	01.08.2021	4063	47,5	405	15:00 až 16:00
pondělí	02.08.2021	5834	48,83	466	11:00 až 12:00

Statistická data budou používána zejména jako argument a podklad při komunikaci s Policií ČR, resp. při žádostech o součinnost při dohlížení nad bezpečností provozu v obci.

L. Zatloukal, starosta

ZÁPACH Z KALIŠTĚ CUKROVARU SE SNAŽÍME ELIMINOVAT

Cukrovou řepu do cukrovaru v Prosenicích dodává více než 90 pěstitelů. Jeho tradice sahá až do roku 1881, letos tedy oslaví 140 let od svého založení. I přes nelehké období posledních let způsobené nízkými prodejními cenami cukru, velkou konkurencí od nadnárodních korporací a nepřízní počasí při pěstování cukrové řepy, Cukrovar Prosenice dále investuje do zdokonalení výroby a zvýšení kvality vyráběného cukru.

Proč vzniká nepříjemný zápach z „kaliště“ cukrovaru?

Cukrová řepa zpracovávaná v řepném cukrovaru obsahuje přibližně 18 procent cukru, 2 procenta necukrů, 4 procenta řepné dřeně a zbývajících 76 procent tvoří voda. Voda, která se doveze v cukrové řepě do cukrovaru, se při výrobě cukru částečně odpaří a částečně z ní vzniknou odpadní vody. Tyto odpadní vody obsahují ulpělou hlínu z praní cukrové řepy, zbytky trávy a úlomky řepných kořínků. Investicemi se snažíme dosáhnout zdokonalení filtrace odpadních vod a následně zužitkovat odfiltrované úlomky cukrové řepy v technologii cukrovaru. Filtrace odpadních vod probíhá na bubnových separátorech. Odfiltrované kořínky cukrové řepy se následně musí oddělit od drobného kamení a písku. Cukrovar Prosenice i v tomto roce investuje do zdokonalení odkalovacího pracího tanku, což v budoucnu sníží možný únik kořínků cukrové řepy do odpadních vod, které jsou zdrojem organických nečistot. Tyto organické nečistoty je potřeba před vypuštěním odpadních vod nechat biologicky odbourat.

Odbourání organických látek z odpadní vody probíhá až po oteplení ...

V průběhu cukrovarnické kampaně a po jejím skončení dochází na rybnících cukrovaru (v tzv. kališti) k několika důležitým procesům. Mezi tyto procesy patří usazování hlíny a již zmíněné biologické odbourání zbytkových organických nečistot z odpadních vod. Odbourávání organických nečistot je proces, který ke svému průběhu potřebuje vyšší teploty vody, alespoň na úrovni 15 °C. Venkovní teplota vzduchu tedy musí být okolo 20 °C, což odpovídá teplotám na přelomu jara a léta. Poté, co proces biologického odbourání nečistot proběhne, může cukrovar takto přečištěnou vodu z rybníků (kaliště) vypustit na čistírně odpadních vod a zahájit těžbu usazené hlíny. Při těžbě usazené hlíny a před jejím vyschnutím se mohou uvolňovat pachové látky, které je v obci při nepříznivém větru a změnách tlaku cítit. Jedná se o přírodní biologický proces. Zmíněnými investicemi do zdokonalení odkalovacího pracího tanku chceme dosáhnout snížení organických nečistot v odpadních vodách a usazené hlíně. Věříme, že těmito investicemi dosáhneme snížení zápachu při těžbě hlíny a jejím vysychání.

Cukrovar letos provádí rozsáhlé sanační práce v kulturním domě.

Koncem července 2021 zahájila Hanácká potravinářská společnost s.r.o. rozsáhlé sanační práce na základech a sklepních stěnách kulturního domu. Jedná se o finančně náročnou stavební akci, při které odborné firmy provedenou podřezání zdiva na úrovni základové spáry a kompletní zaizolování vnějších stěn kulturního domu. Od této úpravy očekáváme značné zmírnění projevů vlhkosti, které se v kulturním domě projevují a znepříjemňují konání kulturních akcí a setkávání zájmových spolků. Dokončení těchto sanačních prací očekáváme v průběhu října 2021 poté, co budou práce technologicky navazovat na prováděnou rekonstrukci křižovatky v ulici Maloprosenská.

Plánovaná je rekonstrukce ulice Cukrovarská.

Hanácká potravinářská společnost s.r.o. zpracovala v první polovině roku 2021 projektovou dokumentaci na rekonstrukci povrchu a inženýrských sítí na ulici Cukrovarská v úseku od komunikace první třídy mezi Prosenicemi a Osekem nad Bečvou a nákladní bránou Cukrovaru Prosenice. Pro tuto investiční akci byl vybrán zhotovitel a práce započnou na jaře roku 2022.

Jiří Vajdík jr., prokurista HPS s.r.o.

NOVÉ STROMY V MALOPROSENSKÉ ULICI ZAUJMOU KAŽDÉ JARO BOHATÝM KVETENÍM

'Adirondack' je název kultivaru

nově vysazených okrasných jabloní v Maloprosenské ulici. Pět jich poroste na straně mezi cukrovarem a hasičskou zbrojnicí, čtyři na protější straně a tři v proluce mezi domy naproti vrátnice cukrovaru. Více se jich bohužel kvůli bezpečnostnímu pásmu inženýrských sítí a úzkému pruhu trávníku nevešlo.

Tyto okrasné jabloně rostou úhledně a symetricky, většinou ani nepotřebují řez. Pokud bychom je přesto potřebovali zakrátit, není to v období před rašením nebo po odkvětu žádný problém. Na květy, v poupatech růžové a pak čistě bílé, se můžeme těšit každý květen. Květy

'Adirondacku', stejně jako těch, které máme na svých zahradách, něžně voní. Po odkvětu se strom obsype malými malvičkami, ty se na podzim zbarví do šarlatové barvy.

Jabloně dosáhnou v dospělosti maximální výšky čtyři až pět metrů. Úzce trychtýřovitá korunka, naroubovaná do výšky 2,2 metrů, bude mít v dospělosti šířku v horní části něco přes dva metry.

Okrasné ovocné stromy menšího vzrůstu dotvářejí příjemnou vesnic-

kou atmosféru ulic v mnoha obcích. V Maloprosenské ulici se tato atmosféra bohužel ztratila před desetiletími, kdy zmizely javory a růže a mnohonásobně se zvýšila doprava... Snad nám tyto jablůňky pomohou alespoň malý kousek toho hezkého vrátit zpět.

Nová třešňová alej vzniká podél cesty za hřbitovem. Vysadili jsme zde pět vysokokmenných stromů odrůdy 'Hedelfingenská' a 'Kordia'. Na podzim zde ještě jednu určitě dosadíme. Vysokokmeny jsme zvolili z důvodu průjezdnosti cesty a jejich delší životnosti.

Česká odrůda 'Kordia' je pýchou českého šlechtitelství. Pochází z poloviny minulého století z Těchlovic u Hradce Králové. Jedná se o středně pozdní chrupku s výbornými plody v první polovině července. Plody jsou sytě červené až rudé barvy, chuť je vynikající, sladká. Tvarem připomínají srdce, proto je laici zaměňují za srdcovku. 'Hedelfingenskou' chrupku mnozí sadaři považují za jednu z nejchutnějších chrupek vůbec. Vyšlechtěna byla v Německu. Nese velmi tmavé plody, které se zbarvují do sytě vínově červené barvy dříve, než opravdu dozrávají do výrazné, sladce navinulé chuti s příjemným aroma. Štáva silně barví. Dozrávají ve druhé polovině července. Po dozrání na stromě vydrží až týden, aniž by se začaly kazit. Jedná se o cizosprašnou odrůdu, proto je dobré mít pro vysoký výnos poblíž vysazenou ještě jinou odrůdu středně pozdních třešní, například 'Kordia'. Tak za pár let – dobrou chuť.

Martina Kolísková, místostarostka

MUZEUM PROSENICE ZAHÁJILO SEZÓNU

Postupně, tak jak pandemie koronaviru ustupuje, rozbíhá se i činnost muzea.

Ještě koncem dubna si přišli prohlédnout výstavu „Proseňáci na cestách...“ děti ze ZŠ a MŠ Prosenice a další skupinky zájemců. Pak už nás v průběhu května čekala usilovná práce na úklidu muzea a připravovala se nová výstava „Krása hanáckého folkloru,“ kterou jako kurátorka

vytvořila Z. Dokoupilová u příležitosti 20. výročí založení folklorního souboru Hanácké Proséneky. Součástí výstavy je i doprovodná výstava historických kočárků a panenek p. Březinové z Tršic.

V rámci výstavy byl do muzea pořízen i mužský hanácký kroj, který vhodně doplňuje expozici lidových zvyků a tradic muzea. Kroj jsme pořídili díky finanční podpoře obce, za kterou velmi děkujeme. Získání kroje vyžadovalo značné úsilí – nejdříve jsme výhodně získali neúplný mužský kroj od původních majitelů ze Sušic. K tomu pak kurátorka výstavy navrhla střih, barvu a výšivky kalhot, které byly pořízeny na míru. Nechybí opasek s hanáckými vzory a všechny další součásti. Samotný návrh a úpravy kroje byly ověřeny i odborníky na hanácký folklor. První dochované písemné zmínky o prosenském hanáckém kroji pochází již z roku 1814. Jeho vyobrazení můžete zhlédnout na výstavě společně s dalšími zajímavými exponáty dokumentujícími hanácký folklor, zvyky a tradice. Za prohlédnutí stojí i vystavené historické fotografie Proseničanů v krojích, které se tehdy nosily. Těšíme se na Vaši návštěvu.

Muzejní sezónu společně s novou výstavou jsme slavnostně zahájili 30. května 2021. Přivítali jsme přes 110 návštěvníků, na dvoře zatančily děti s folklorem, pak děvčata skupiny PRAKR. Nějaké víno, koláčky a také pěkné počasí přispělo k příjemné atmosféře.

S ohledem na přetrvávající obavy ze šíření koronaviru jsme upustili od konání srpnové akce „Ukázky starých řemesel“. Podle plánu však na 19. září připravujeme již tradičně tzv. Hudební podvečer. Tak jako v předchozích letech i letos zajišťují zajímavý program Vladimír Dvořák a Jana Doležalová. Letos připravují opravdu mimořádný zážitek pro všechny věkové kategorie. Podařilo se jim získat známou olomouckou hudební skupinu s vynikající zpěvačkou – šansoniérkou Ivou Kevešovou, která plní celá náměstí. Součástí koncertu bude i seznámení s výtvarnicí Annou Sypénovou, která vystavuje v galeriích po celé Moravě, a jejími obrazy. Na programu se stále pracuje a chystá se ještě jedno překvapení. Každopádně si nenechte tuto mimořádně pěknou kulturní akci ujít.

Aktualizovaný plán akcí v Muzeu Prosenice v roce 2021

Od 30.5. 2021	Výstava „Krása hanáckého folkloru“ vč. doprovodné výstavy historických kočárků a panenek
19. září 2021	Hudební podvečer v muzeu
30.- 31. října 2021	Dny otevřených dveří v muzeu
Prosinec 2021	Vánoce v muzeu

Děkuji všem členům muzejní komise za obětavou práci pro muzeum a všem našim příznivcům za podporu, Vám všem přeji příjemné prožití dovolených a prázdnin.

Ing. Otakar Dokoupil, CSc. – předseda muzejní komise

HANÁCKÉ PROSÉNEK OSLAVIL 20 LET OD SVÉHO VZNIKU

členka FOS ČR Ing. Eva Zehnalová.

Na 27. června 2021 si náš dětský folklorní soubor připravil slavnostní schůzi, na které se sešlo přes 100 účastníků: současní i bývalí členové HP, obecní zastupitelé, představitelé místních organizací, vedoucí některých hanáckých souborů, předsedkyně HANFOS Ing. Hana Pospíšilíková a také

Na úvod zazpívali malí Prosénci píseň „Zpívala bych zpívala“ s vtipným textem připraveným dvacátému výročí souboru.

Součástí programu bylo promítání filmu, který dokumentoval v krátkých šotech 20 let Hanáckého Prosénku rok po roku. (Zájemci ho mohou zhlédnout každou neděli v muzeu.)

Následovaly tance na nádvoří obecního úřadu. Prosénci předvedli vtipné pásmo sestavené pro tuto příležitost.

Děvčata taneční skupiny PRAKR svým temperamentním vystoupením roztleskala celé nádvoří OÚ.

Závěr schůze patřil diskusi. Předsedkyně Hanáckého Prosénku předala zasloužilým členům a vedoucím organizací jako poděkování za spolupráci upomínkové předměty.

Na závěr se konal společný oběd, prohlídka výstavy v muzeu, posezení s kamarády pod lípou a zpívání za doprovodu harmoniky Josefa Mikuly a Zdeňka Zedka.

Děkujeme obci Prosenice a starostovi p. Luboši Zatloukalovi za nemalou podporu při uskutečnění této jubilejní akce. Rádi bychom také poděkovali všem, kteří nám po dobu 20 let jakkoliv pomohli. V souboru se děti naučí hanácké písničky, tanečky, hry, drží lidové tradice během roku, mají možnost poznávat, jak se tu dříve žilo. Soubor šíří dobré jméno Prosenic v širokém okolí. S Prosénky a jejich rodiči, s harmonikářem Josefem Mikulou a dalšími jsme tak prožili krásných 20 let naplněných společnou tvořivou činností. Přejeme si, aby se folklorní tradice v naší obci udržely po další dlouhá léta.

***„Haná tade bode do skonání světa
a Hanácké Prosének dýl o štere léta.“***

Připravila Mgr. Zdenka Dokoupilová, předsedkyně souboru

OHLÉDNUTÍ ZA ŠKOLNÍM ROKEM

Tak jsme to všichni úspěšně zvládli... Nevšedně náročný školní rok 2020/2021

je za námi a všichni jsme teď s radostí vyrazili vstříc prázdninám a dovoleným. Stihli jsme vše, co jsme si naplánovali, i když trochu nezvykle, nakonec máme spoustu krásných zážitků. S postupným uvolňováním opatření v průběhu května a června proběhlo mnoho zajímavých mimoškolních akcí a poznávacích výletů.

Některé byly hrazeny z projektu Šablony II z evropských fondů, další proběhly ve spolupráci s MAS Moravská brána, která pro pedagogy, děti i žáky připravuje vzdělávací akce tak říkajíc na klíč. Velmi si ceníme jejich aktivního přístupu ke školám. Závěr školního roku byl opravdu pestrý. Na webových stránkách www.skolaprosenice.cz se v případě zájmu dozvíte mnoho dalších

informací ze života naší školy, rovněž máte možnost prohlédnout si již poměrně obsáhlou fotogalerii z akcí školy, školky i školní družiny.

Na závěr roku děti obdržely tradiční vysvědčení a my jim gratulujeme k pěkným

výsledkům. Mezi žáky 4. třídy jsme odměnili ty, kteří jsou (a věříme, že nadále i zůstanou) vzorem pro své okolí. Rozloučili jsme se s žáky 5. třídy, kteří od příštího školního roku už budou navštěvovat druhý stupeň v Oseku

nad Bečvou, jedna žačka bude pokračovat ve vzdělávání na víceletém gymnáziu v Přerově. Přejeme jim, ať se jim daří, a doufáme, že na léta u nás budou rádi vzpomínat.

Moc se těšíme na nové prvňáčky, kteří k nám v září zavítají. V červnu jsme se s nimi konečně seznámili při programu na školním dvoře, protože zápisy do školy probíhaly letos stejně jako loni distančním způsobem. Věříme, že si odpoledne ve škole užili, a podle jejich slov se už do školy taky těší.

Nevíme, jaký bude ten další školní rok, co nás bude čekat, čím nás zase překvapí. Ale zároveň už teď víme, že v případě podobných omezení vše zvládneme nejméně stejně dobře jako letos.

Děkujeme za velmi dobrou spolupráci rodičům při distanční i prezenční výuce. Byl to opět náročný školní rok pro nás pro všechny.

Našemu zřizovateli, obci Prosenice, také patří velký dík za pomoc v této složité době, za vstřícnost a ochotu, se kterou školu podporují. Jen díky nim máme letos novou střechu na zahradním domečku a na venkovní učebně, novou tabuli, vyvýšené záhony na bylinky a zeleninu. Zalévání záhonů se mimochodem stalo oblíbenou přestávkovou činností zejména našich prvňáčků. Zalévali by i v dešti.

Na závěr Vám všem přejeme pohodové léto, krásnou dovolenou se spoustou zážitků a šťastný návrat domů bez omezení.

Za zaměstnance ZŠ a MŠ Prosenice Jarmila Matulová, ředitelka školy

ČERVEN – LETOS TEDY NAPOSLEDY

Uteklo to rychle jako voda v potoce, ba tak rychle jako voda v té nejdivočejší řece.

A znovu přišlo to pomyslné poslední zvonění. Zvonění, které nás děti vypustilo do přírody, k rybníkům a řekám, k mořím, do lesů a hor, za hledáním nejrůznějších dobrodružství, s touhou po dalších poznáních, prostě zbavilo nás školních povinností a nabídlo nám nádherných šedesát volných dnů. A nebyly bychom děti, kdybychom se na tento prázdninový čas netěšily. A jak jsme se všichni bavili během té poslední části školního roku? A co vše jsme v té naší oblíbené mimoškolní činnosti stihli?

Nechceme se jen chválit, ale na druhou stranu máme opravdu radost

z dobře odvedené práce. Těší nás, že i přes tu protivně dlouhou pandemii spojenou s uzavřením škol jsme toho všeho zvládli dost, a to s chutí a s nadšením.

Z naší činnosti zmíníme například STAVĚNÍ A KÁCENÍ MÁJE. Tato každoroční obecní akce se nemohla konat, a proto jsme si ji zkusili, v menším rozsahu, u nás. Postavili jsme MÁJKU, malou, ale opravdu pěknou, k ní postavili dvě kartonové krojované děti, dozdobili májovými věnečky. Naše MÁJKA nám celý měsíc dělala jen radost, zvládla deště i silný vítr, prostě vydržela až do pomyslného kácení, ke kterému pak v den „D“ skutečně došlo.

Vzhledem k tomu, že se nemohl uskutečnit karneval, nahradili jsme ho PROMENÁDOU MASEK. Nejružnější masky se nám prošly po soutěžním molu, představily se a maličko si mezi sebou vesele zasoutěžily. Také se k nám v dubnu „slétlo“ mnoho ČARO-DĚJNIC. Sice jen papírových a kartonových, ale hodně rozverných a povedených. Celý měsíc se ohřívaly u ohňů a poctivě se připravovaly na pálení. Tak poctivě, že opravdu denně seděla některá z nich na připravené ohňové pyramidě.

A VELIKONOČNÍ HRÁTKY?

Ty proběhly sice on-line, ale zajímavou formou. Pro děti, rodiče a vlastně všechny, kteří chtěli, byly připraveny dvě hry „ven“. Hra „QR kódy“ nás provedla nejbližším okolím Prosenic, pomocí chytrých telefonů jsme otvírali různé úkoly a ty jsme plnili. Ta druhá hra, která nás dostala ven z domu, se jmenovala Vajíčka velikonočního zajíčka. Ve velikonočním týdnu jsme denně na stránkách naší školy nacházeli nejružnější šifry, které nás posílaly na lov vajíček. Ti nejrychlejší získali pravé KINDERVAJO, ostatní lovci si odnesli speciální plastové vajíčko – soutěžní žeton. Při ukončení hry si všichni tyto získané žetony přišli vyměnit za malého zajíčka. Ten, kdo chtěl, mohl vyrobit kraslici a přinést ji k vyzdobení našeho KRASLIČOVNÍKU. I to se podařilo. Poslední z velikonočních aktivit bylo sestavení kraslic „CO DŮM DAL“. Děti s rodiči tyto kraslice nafotily, poslaly nám do školy a vznikla opravdu velmi hezká výstavka těchto prací. Fantazii se meze opravdu nekladly. Podařilo se nám i v rámci projektu MÁMY A TÁTOVÉ MAJÍ SVÁTEK vyrobit pro naše rodiče pěkné dárky a hezká přáníčka. Maminkám jsme připravili malované vázičky, které ozdobily barevné látkové květy, přidali jsme k tomu vlastnoručně vyrobené čokoládové bonbony. A tátové? Pro ty jsme vytvořili dopravní magnetky a zajímavé stírací losy. Největší radost nám udělalo to, že se rodičům dárečky líbily. Také jsme malou sklízni ukončili náš BRAMBOROVÝ SERIÁL, který byl zaměřený na pozorování pěstování brambor od zasazení až právě po sklizeň.

Pokračovali jsme i v plnění úkolů celorepublikového projektu DUHOVÉ STŘÍPKY, zapojili jsme se do výtvarného projektu VITAMÍN „C“. Na ten jsme pak plynule navázali i naším vlastním projektem VITAMÍNY KOLEM NÁS aneb projekt plný zdraví. A když nám po úplném otevření škol umožnili konečně i sportovat, tak jsme se, sice jen na krátkou dobu, ale o to radostněji a s obrovskou chutí pustili do sportování. Užili jsme si sportovního kroužku, miniházené i mažoretek. A věřte, že opravdu pořádně.

Samozřejmě jsme pokračovali v dalších aktivitách jako byl kroužek anglického jazyka, dílny čtení, kluby deskových her, tvořivé ručičky, pohádkové čtení a mnoho her a soutěží. A taky jsme společně

oslavili MDD. Jak? Dopoledne jsme zvládli RAZÍTKOVACÍ BĚH, odpoledne pak byla balónková tombola, krmení žraloka, chůze na chůdách, skoky v pytlicích a další legrácky. Na konci června jsme také společně zhodnotili píli a šikovnost nás všech v nejrůznějších celoročních projektech.

Zjistili jsme, kdo se stal vítězem šatnového bodování úklidu, GEOBORDU, TANGRAMŮ, CHYTROLÍNA, kdo

se stal přeborníkem ve sběru vajíčkových proložek a malých kovových vršků a všem vítězům jsme rádi zatleskali. Takže jsme se nenudili a náš čas jsme využili opravdu smysluplně a konečně společně, „na živo“, nejen přes počítače. Ještě bychom vás, všechny čtenáře ZPRAVODAJE, rádi odkázali na [www stránky](#) naší školy, kde všechny pravidelně informujeme o dění v naší škole. Řada činností a aktivit je obohacena i o fotografie, tak si můžete o všem udělat ucelený obrázek.

A úplně na závěr? Všem chceme popřát hezké letní dny plné sluníčka, odpočinku a pohody. Těšíme se na nový školní rok – snad i bez nemocí.

Za družinu Jana Trnčáková a Jana Lapáčková

DO ŠKOLKY SE DĚTI TĚŠÍ

Duben, ještě tam budem, rozhodně neplatí pro děti z mateřské školy. V tento krásný měsíc, kdy se nám probouzí příroda, jsme se proháněli elektrickými autíčky po dopravním hřišti a osvojili jsme si základy silniční dopravy. Dále nás na-

vštívila čarodějnice, které jsme pomáhali čarovat a jako poděkování za pomoc jsme od ní dostali zmrzlinu. Koncem tohoto měsíce jsme navštívili domácí dvorek, kde jsme měli možnost spatřit králíčka, morče, kačeny, prasátka, několik druhů papoušků, rybičky, želvičky a mohli jsme si pohladit malá housátka. V měsíci květnu jsme se vydali na Zlatou farmu Štětovice, kde jsme se dozvěděli spoustu nových věcí. Zbytek měsíce jsme se oddávali herectví, zahráli jsme si pohádku O zlé koze. Také jsme si během projektu Noe vyrobili kulisy ke známé pohádce Červená Karkulka a měli jsme možnost si je vyzkoušet při její dramatizaci.

Červen byl plný překvapení a kouzelných okamžiků. Nejen, že jsme oslavili svůj svátek, ale také jsme navštívili místní knihovnu, kde jsme měli tu čest se poznat se skřítkem Knihovničkem, který si pro nás připravil spoustu úkolů spojených s přírodou. Věděli jste, že i příroda umí mluvit? My už to víme, a proto jsme navštívili Pevnost poznání v Olomouci, kde jsme pokračovali v poznávání přírody, a to zejména vody. A tak jak běží voda, tak nám utíká čas i ve školce. Koncem tohoto měsíce jsme se museli rozloučit s těmi nejstaršími, kteří už budou po prázdninách školou povinni. Přejeme jim mnoho úspěchů v první třídě a spousty nových zážitků.

Za kolektiv MŠ Vám přeji pohodové slunné dny.
Markéta Mikulová

Vzpomínky Mgr. Anny Ptačnickové (rozené Kurečkové) na dětství v rodných Prosenicích

Velké Prosenice = Dědina a Chmelínek

Velké Prosenice mého dětství to byly dva odlišné světy. Ten první byla široká návěs s grunty sedláků a dvěma řadami vzrostlých kaštanů a lip podél silnice. Když kaštany kvetly, vypadaly jako bílé svíce. Když kvetly lípy, tak návěs krásně voněla.

Obyvatele gruntů jsem neznala, nebyly tam děti mého věku, znala jsem jen Láďu Davidka a Mařenku a Toníka Bartošovy. Dědina byl svět mi neznámý. Obdivovala jsem selské bryčky (jednodušší typy kočárů) a hrozně jsem si přála jednou se na takové bryčce svézt. Přání se mi splnilo a bryčka pana Pospíšila s vyšňořenými koňmi mne vezla ke svatému biřmování do Přerova. Připadala jsem si tehdy moc důležitě.

Často jsem si představovala, jak by to bylo krásné, kdyby ta široká návěs končila až u Struhy, i my bychom bydleli „Na návsi“ a před domem měli vzrostlý kaštan nebo lípu.

Skutečnost však byla taková, že Návěs uzavíraly grunty pana Vláčila č. 28 a Křížka č. 29 a úzká cesta vedla do úplně jiného světa – přátelského, milého, kde každý se znal s každým, kde se lidé přátelsky zdravili a zastavovali se „na kus řeči,“ svět, kde si lidé byli blízcí a vzájemně si pomáhali. To byl svět mého dětství – Chmelínek.

Na Chmelínku bylo plno dětí, které spojovalo kamarádství a přátelství. Všichni jsme se znali, party tvořili kluci a děvčata, společně jsme si hráli, pomáhali si při domácích povinnostech, nikdy jsme na sebe nežalovali a radovali se z radosti druhého. Z dědiny si za námi chodívala hrát jen Mařenka Bartošová, která na Chmelínek chodívala za svou spolužačkou Libuškou Juřenovou. Zнала jsem všechny obyvatele Chmelínka, chodívala jsem do domů svých kamarádů. Jejich rodiče byli milí, laskaví, občas jsem dostala něco „na zub.“ Ráda jsem se dívala, jak starší lidé pletli z vrbového proutí košíky nebo jak ukazovali klukům, jak se pletou tatarce a dělají písťalky. Na Chmelínku bydleli dělníci, chalupníci, řemeslníci a malozemědělci, kteří svá pole obdělávali kravami. Byl to pan Dostál z č. 24, slečny Vitoslavskovy z č. 26, pan Jemelka z č. 68, pan Janča z č. 38, pan Chyba z č. 36, Krejčárkovi z č. 53 a Kratochvílovi – byly zde 4 domky č. 22, 34, 35, 43 s rodinami toho jména. Určitě tam byli i další, včetně mých rodičů. Koně měli na Chmelínku jen Škrabalovi z č. 37 a pan Zaoral z č. 77.

Na Chmelínku byla řada drobných řemeslníků. Bylo to kolářství pana Zatloukala v č. 69, zde to krásně vonělo dřevem, dále stolářská dílna pana Calábka v č. 47, zá-

Mgr. Anna Ptačnicková, roz.

Kurečková

mečnictví pana Grégra v č. 65, bednářství pana Pally v č. 64, kousek od hostince Škrabalových byla kovárna, říkalo se tomu domu „U Kovářů“ v č. 52. Často jsem tam nosila k nabroušení motyky a ráda přihlížela, jak kovář nasazoval koním sedláků podkovy. V naivní představě jsem si myslela, že ta procedura musí koně strašně bolet. Za Kovářovým bylo zahradnictví pana Seidla v č. 51, kam jsem chodívala na hyacinty mamince k svátku a pro přísadu zeleniny.

Pan Kolíček v č. 54 nám spravoval kola, pan Tomáš Kratochvíl boty. Boty ještě opravoval pan Bareš v č. 85. Ještě byla na Chmelínku krejčovská dílna pana Pally v č. 96 a v Obecním domě č. 61 se manželé Petruželovi starali o obecní plemenné býky.

Takže Chmelínek byl svět mého dětství, prostí, ale přátelští lidé, na které se nedá zapomenout. Pro mne bylo dětství na Chmelínku šťastným obdobím mého života. S nostalgií na tu dobu vzpomínám. Lidé bez příkras říkali pravdu do očí, někdy možná až tvrdě, ale bez záلودností. Jejich mluva byla jadrná.

Vzpomínku si zaslouží i pan Lukšík, varhaník a výborný muzikant a upravovatel skladeb k bohoslužebným potřebám, žák Leoše Janáčka na Varhanické škole v Brně. Doma měl klavír a u něho v domě č. 44 míval zkoušky chrámový sbor zpěváků, ke kterému jsem nějakou dobu patřila i já a moje sestra Milada. Hvězdou sboru byla Zdena Gregorová s nádherným sopránem a velmi milá (tělesně postižená) Tonečka Chybová s krásným sametovým altem, bez které by sbor nebyl sborem. Všichni jsme ji měli moc rádi. Na pohřbech jsme často zpívali píseň „Anděl lásky svatě...“ Až v důchodovém věku, kdy jsem absolvovala Akademii třetího věku obor „Vážná hudba“, jsem zjistila, že tato píseň byla upravená a otextovaná klavírní sonáta „Appassionata“ světového skladatele Ludwiga Van Beethovena. Domnívám se, že tuto úpravu provedl pan Lukšík.

Při zkouškách byl velmi trpělivý. Nikdy nezvyšoval hlas, nikdy na nás nekřičel, když třeba po páté musel s námi určitou část písně opakovat, než byla podle jeho představy.

Za zpívání na pohřbech jsme od pana Lukšíka dostávali finanční odměnu. V bohatších rodinách každý zpěvák dostal dlouhou svíci, knot nahoře vytvářel velké očko, za které se svíce držela. V chudších rodinách dostával svíci jenom pan Lukšík. Ráda na tu dobu vzpomínám. O tom, že byl pan Lukšík výborný muzikant svědčí to, že s námi nastudoval slavnou Rybovu vánoční mši s mužskými hlasy a hudebním doprovodem pana Krále, což v tak malé dědině bylo něco neobvyklého.

Dětské hry, zájmy, zvyky a zábava

Mé další vzpomínky se zaměřují na dětské hry, zájmy, zvyky a zábavu, které jsme jako děti na vesnici zažívali. Mezi dětmi z Chmelínka byla vždycky velká soudržnost. Společně si hráli kluci s holkama, tvořily se různé party. Protože děti měly doma různé povinnosti, hrávali jsme si nejvíce v neděli po „Požehnání“ – to byla odpolední pobožnost a potom o letních prázdninách.

Sotva na jaře zmizel poslední sníh, hrávali jsme „v kuličky“. Každé dítě mělo plátěný pytlíček a v něm malé barevné hliněné kuličky. Patou se vyhloubil důlek, nejčastěji

u hasičského skladiště a mohlo se hrát. Začátečníci hrávali o dvě, mazáci až o deset kuliček, vždycky podle velikosti jamky. Hrávali 2 – 4 hráči. Kdo rozdával, vzal od hráčů kuličky a rozhodil je směrem k jamce. Rozdáváč začínal a snažil se ukazováčkem šprtát kuličku do jamky. Když se minul, šprtal ten další. Kdo dostal do jamky poslední kuličku, tak všechny kuličky v jamce byly jeho. Velmi vzácné bývaly skleněnky – jedna se vyměňovala až za 10 hliněných a každý chtěl hrát s tím, kdo dal skleněnou kuličku do hry. Mezi dětmi byli přeborníci, kteří ohráli začátečníky o všechny kuličky. O oblíbenosti této hry svědčily věčně špinavé až černé ukazováčky.

Z vrbových proutků si na jaře kluci dělali pišťalky. Otloukáním se kousek proutku zbavoval kůry. Někteří kluci v tom byli mistři a pišťalky krásně pískaly. Při otloukání se říkalo: „Otloukej se pišťalíčko, nebudeš-li se otloukati, budu na tě žalovati, císaři pánu a on ti dá ránu, až odletíš ke zlatému, možná k rozbitému džbánu. Huš, huš, huš, vrazím do tě nůž. Vrazím do tě kudličku, vyrazím ti dušičku.“ Udělat si pišťalku uměl skoro každý kluk.

Na Smrtnou neděli musela mít každá holčička májku, kterou vystavovala za oknem. Májka byla pár větviček smrku připevněných na hůlce. Byla krásně zdobená, plná fábůrů, umělých kvítek krásně aranžovaných. Do Prosenic je vozil ve velkém koši nějaký prodavač a každá dívka dlouho vybírala, než našla tu nejhezčí. Májka stála asi 5 Kč. Koledovalo se ve skupinách i jednotlivě. Zpívalo se: „Vyšla hvězda na kraj světa, posvítla do půl světa. To nebyla žádná hvězda, to byla krásná Matička. Šla Matička do údolí, nadešla tam apoštoly. Co vy milí apoštoli, co jste smutní, neveselí. My jsme smutní, neveselí, že jsme Krista neviděli. Neviděli, neslyšeli, jak ve čtvrtek při večeři. Když chléb lámal, nám rozdával, svou svatou krev pít nám dával.“ S májkou se chodilo po celé vesnici.

Odpoledne se vynášela ze vsi Smrtka (Mořena, Mařena). Pokud si pamatuji, toto bylo vždy v režii Růženky a Mařenky Neumannových. Jejich maminka naaranžovala na vysokou hůl velkého panáka, krásně oblečeného, s namalovaným obličejem – Smrtku – v místě rukou měla hůlku s víchem slámy. Vynášení Smrtky se zúčastňo-

Oblíbená hra v kuličky před hasičským skladištěm – Milada Kurečková, Ludmila Neumannová a kuličky hodila Anna Kurečková

Na „kopci“ před Davidkovým – Mirek Juřena, Vlastička a Mařenka Kosterovy, Anna a Milada Kurečkovy, Miloš Neumann, Pepík Mikula, Rostislav Křížek a 3 další

ji „U lávky“ hráběmi zachytil tatínek Růženky a Mařenky, takže jsem měla strach, že Smrtka je stále v Prosenicích.

Na Velikonoční pondělí chodili kluci na „tatarec“. Někteří si uměli tatar – pomlázku sami uplést. Mrskali nás nemilosrdně. Říkali: „Hody, hody doprovody, dejte vajíčko malovaný. Nemáte-li malovaný, dejte aspoň bílý, slepička vám snese jiný. Za kamny v koutku, na zeleném proutku, proutek se ohýbá, vajíčko se kolíbá. Slepička kdák, vajíčko křáp, panímámo máte nám ho dát. Jak nám ho nedáte, brzy uhlídáte, všechny hrnce vám rozbijem, co v polici máte.“ Na „šmigrust“ musela být vymrskaná každá dívka, občas i panímáma. Někteří kluci si přivstali, přelezli plot a objevili se brzy ráno, kdy to děvčata nečekala. Moc to bolelo po nohách – často jsme na lýtkách měly „jelita“ – modřiny. Za to dostávali malovaná vajíčka. Vajíčka se barvila slupkami od cibule, někdy se na vajíčko nalepil lísteček nebo květinka, ostatní barvy se kupovaly. Čokoládová vajíčka byla vzácností, prodávala se v krásných krabičkách, vajíčko bylo zabaleno ve staniolu a nahoře byla třeba malá kytička umělých fialek. Jedna úsměvná vzpomínka na Velikonoce.

Byla jsem ve 3. třídě a maminka koupila pro našeho bratrance Jirku v Přerově krásné čokoládové vajíčko v zeleném staniolu, nahoře byla malá kytička umělých konvalinek. Vajíčko bylo v krásné krabičce. Jirka však onemocněl a teta psala, že nepřijedou. Maminka mi řekla, ať to vajíčko dám nějakému kamarádovi. Dala jsem je prvnímu, kdo přišel, a on se venku klukům pochlubil, že u Kurečků dávají krásná čokoládová vajíčka, takže za chvíli přišlo tolik koledníků, že už jim maminka neměla co dát. Museli být zklamáni, protože nikdo už žádné čokoládové vajíčko nedostal. Šťěstí měl jen jeden.

vali nejen děti, ale hojně i dospělí, ti hlavně stáli na mostě přes Struhu, ze kterého se Smrtka házela do vody. Po vesnici se volalo: „Smrt nesem ze vsi, nové jaro do vsi.“ Na mostě se zpívalo: „Smrtná neděle, kde ses tu vzala – prala plínky u studánky, tam jsem seděla. A svatý Jiří zemi odmyká, aby tráva rostla, aby tráva rostla pěkně zelená. Tráva zelená, fiala modrá, všelijaké kvítí, všelijaké kvítí, až se zem třpytí.“

Moje vzpomínka - byla jsem moc smutná, když jsem se dozvěděla, že Smrtka z Prosenic se neutopila, ale že

Oblíbenou hrou kluků bylo, že na rybářský vlasec přivázali peněženku, pohodili ji na silnici a pak se schovali. Když někdo chtěl peněženku zvednout, tak peněženka začala ubíhat – kluci začali vlasec stahovat. Byla u toho velká legrace, skoro každý se nechal nachytat. Kluci honili obruče, káču, dělali si běhající cívky.

V létě jsme si ve Vrbí hrávali na četníky a zloděje. Začátek a konec hry se ohlašoval tlúčením na starý hrnec, těch u Staré Bečvy bylo vždycky dost. Chycení zlodějí pak dostávali trest – 10 kotrmelců, oběhnout určitý prostor, najít kolík na výrobu praku, dívky uplést věneček nebo naškubat klukům trávu pro králíky. Někdy nám kluci na starých vrbách spletlí houpačky, na kterých jsme se houpaly do chvíle, než spletení povolilo a my skončily na zadku na zemi.

Oblíbenou hrou bylo, že na pařez někdo postavil svou botu, vedoucí hry odpočítal kroky a z kamínků udělal startovní čáru. Tenisovým míčkem se každý snažil z dané vzdálenosti botu trefit. Hrál se až do úplného vítěze. V této hře vyhrávali vždycky kluci, ale my holky, jsme měly svého favorita a tomu jsme hlasitě fandily, takže z Vrbí se ozýval děsný křik. Vítěze chytili za ruce a za nohy a otloukali jej o pařez, na kterém se hrávalo.

O prázdninách jsme si hrávali u lávky přes Struhu. Tam jsme se i koupali a chodili na pole slečen Vitoslavských na hrášek a mrkev. Každý to měl doma, ale tam to chutnalo líp.

Hlavní zábavou v létě bylo koupání v řece Bečvě. U vjezdu bylo málo vody, takže jsme hravě přešli na druhý břeh, kde byla dnešním slovem pláž, na kterou se rozeštrěla deka, protože pláž nebyla písčitá, ale kamenitá a dlouho se na ní nedalo ležet. Kromě koupání jsme dělávali v kamenech různé stavby, říčky s mnoha zákrutami, stavěli hradby a pevnosti. Vody v řece bývalo málo, ale o nedělích byla Bečva v takovém obležení dospělých, že už nezbyvalo místo, kam si položit deku. Potápěli jsme se se slovy: „Spadla lžička do kafička, udělala žbluňk.“ Nosili jsme si tam z domova jídlo a trávili na Bečvě někdy celý den.

V létě v neděli odpoledne a ve svátky, někdy i ve všední dny, přijížděl do Prosenic pojízdný zmrzlinář. Přijížděl na kole z Přerova a ohlašovat se zvoněním na malý zvoněk. Zmrzlinu míval citronovou nebo vanilkovou. Zmrzlinu natíral do kornoutu širokou lopatkou a pěkně ji uhlazoval do špičky. Za 50 haléřů jí byl veliký kopeček. Milovala jsem jeho zmrzliny. Říkalo se, že tu zmrzlinu vozí pan Stružka, který měl cukrárnu v Přerově za mostem od Sokolovny, první dům na pravé straně.

Na podzim se na louce za Benešovým č. 48 pásávaly husy, kozy a já krávu. Tady se odehrávaly četné naše hry – běh na jedné noze, na peška, na třetího, vybíjená v kruhu. V zahradě paní Kolářkové č. 21 byl veliký ořešák, který přesahoval přes plot až na louku. Měli jsme dovoleno si srážet ořechy přesahující plot. Kluci sráželi ještě nezralé ořechy, ze kterých jsme odloupávali slupky, a pochutnávali si na bílých jádrech. Měli jsme od toho krásně žluté prsty. Nikdo si nedovolil vlézt do zahrady nebo posbírat ořechy jenom pro sebe. Z toho vyplývá naše dětská soudružnost. Jednou, v zápalu hry, jsem si nevěšila, že naše kráva z louky utekla, ale trefila domů a bučela před vraty. Doma mě za to večer čekalo pár facek.

Děti před kolotočem – Květoš Riljak, Franta Riljak, Rosta Křížek, Mirek Mikula, Tonda Neumann, Jeník Juřena, Vašek Zatloukal, J. Kisevetr, Pepík Němec, Franta Neumann, Mařenka Otáhalová, Anna Kurečková, Liduška Neumannová, Tonda Hrdlička, Líba Juřenová, Růža Neumannová, Kubjat, Zedek

Také jsme říkali říkanky: „Křepelička křepelala, drobné děti svolávala. Křepelátka, moje děti, kam se s vámi mám poděti. Lidé pole pokosili a mandele odvozili. Jenom jeden mandel stojí a na ten se sedlák strojí“ a „Foukej, foukej, větříčku, shod’ mi jednu hruštičku, shod’ mi jednu nebo dvě, budou dobré obě dvě.“

Z obecné školy si pamatuji na školní výlet do Staměřic. Jeli jsme na žebříňáku, seděli jsme mezi šprušlemi (příčkami). Celou cestu jsme zpívali. Co bylo ve Staměřicích, to už nevím, v paměti mně utkvěla jen venkovní hospoda a bílá perlivá sodovka. Byl to výlet na celý den a než jsme se rozešli, tak jsme zpívali „Sláva, nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu, už jsme tady.“

Na obecné škole jsme hráli divadlo, pohádku o Budulínkovi. Hrála jsem Budulínka. Měla jsem krátké červené kalhoty s bílými puntíky a bílou košilku. Liška byl nějaký starší chlapec a při zkouškách mi vždycky nadával, že po něm moc rajtuju. Bylo to v zimě, oblékali jsme se ve škole a přebíhali do sálu hostince pana Krále. Já jsem z toho přebíhání dostala zápal plic a ležela doma v posteli. Jednou mě přišla navštívit paní učitelka, která hru nacvičovala. Její jméno ani žádné jiné, kdo v pohádce hrál, si již nepamatuji.

Několikrát do roka přijížděly kolotoče, houpačky a střelnice. Stávaly na prostranství mezi domy pana Haly č. 70 a kolářstvím pana Zatloukala č. 69 u obecní studny. Večer se od kolotoče ozývala po celém Chmelínku hudba – krásné šláгры z 30. a 40. let a scházely se tam celé Prosenice, nejen děti. Kolotoče jsem milovala.

Zimním zájmem mého dětství bylo sáňkování na „kopci“ před gruntem pana Davídka č. 2. Každý teď namítne, že tam žádný kopec není, ale náves se tam mírně svažovala a pro nás to byl kopec. Přiložená fotografie potvrzuje pravdivost mé vzpomínky. Denně se na kopci před Davídkovým scházely děti z celého Chmelínka, přicházeli sem i kluci z Malých Prosenic. Když se na saních sjelo z kopečka na silnici a sánky se stočily doleva, projelo se po silnici kolem domů pana Křížka a Vláčila skoro až k naší chalupě na Chmelínku. Na zídce pana Křížka byla vápnem napsaná reklama: „Nehera dělá šaty dobře“ a my jsme si sdělovali, ke kterému písmenu reklamy jsme dojeli. Když kluci polili kopec vodou, byla tam parádní klouzačka. Závodili jsme, kdo doklouzne dál, a mnohdy to končovalo rozbitým nosem nebo odřeným kolenem. Teprve dnes oceňuji toleranci rodiny pana Davídka, že nás tam trpěla, protože celé dny bylo na kopci plno křiku. Už si nevzpomenu jména všech, kdo tam denně chodil sáňkovat, v paměti mi zůstala jména blízkých kamarádů: Rošťa Křížek, Franta Riljak a jeho bratr Květoš, Miloš Neumann, Mirek Juřena, Vašek Zatloukal, Pepík Mikula, z děvčat moje celoživotní kamarádka Liduška Neumannová, Libuška Juřenová, sestry Růženka a Mařenka Neumannovy (v Prosenicích bydleli 3 bratři toho příjmení, takže to byli bratrance a sestřenice), dále s námi sáňkovala děvčata Vlasta a Mařenka Kosterovy – jejich rodiče byli v roce 1938 vyhnáni z Krnova po záboru pohraničních oblastí a bydleli krátkou dobu u nás „na vejмінku“, brzy ale dostali ubytování v bytovce pana Bartoše za školou. Po válce se do Slezska vrátili, ale ne do Krnova. Kde se usadili, nevím.

K Davídkově kopci mám ještě jednu vzpomínku. Když v Prosenicích asi v roce 1941 otevřeli pobočku hudební školy, přihlásili mne rodiče do houslí. Měla jsem menší housle – půlky v černém dřevěném futrálu – připomínal mi rakvičku. Nahoře uprostřed bylo krásně vyřezávané kování a na něm držadlo. Jednou v zimě, když jsem se vracela z hodiny a na Davídkově kopci už nikdo nebyl, tak jsem si řekla, že se na futrálu povozím. Sedla jsem na futrál, jelo to parádně po ledovce, ale najednou se ozval praskot a z futrálu bylo pár destiček a housle bez krku. S brekem jsem došla domů, kde mě čekal veliký výprask a moje muzicírování tím skončilo, protože další housle mi už rodiče nekoupili. K houslím jsem se už nikdy nevrátila.

V Prosenicích se taky bruslilo. Na zamrzlé „Staré Bečvě“, také na Strhanci – malinké kluzišťátko jsme měli za mostem před „Telačnickem“. Bylo tak malé, že jsme do sebe vráželi, ale já jsem se tam naučila bruslit.

Na Štědrý den chodili koledovat děti i dospělí. Děti dostávaly kus vánočky, ovoce nebo peníze, dospělí třeba kus uzeného.

Zpívalo se: „Dej Bůh štěstí tomu domu, my zpíváme Pánu Bohu. Malému děťátku, Kristu Jezulátku, dnes v Betlémě narozenému. On rozdává štědrovničky, jablka, hrušky a trojníčky. Za naše zpívání, za koledování, dej vám Pán Bůh své požehnání.“

„Hoj, ty Štědrý večere, ty tajemný svátku, co se komu dobrého neseš na památku, hospodáři štědrovku, kravám po výslužce, kohoutovi česneku, hrachu jeho družce. Ovocnému stromoví od večere kosti a zlatoušky na stěnu tomu, kdo se postí.“

Na Tři krále chodili koledovat chlapci. Z balicího papíru si udělali ornáty, vystříhli otvor pro hlavu, na ornátu měli namalovaný kříž a z papíru udělali vysoké čepice, taky s křížem.

Zpívali: „My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujem vám. Štěstí, zdraví, dlouhá léta, my jsme k vám přišli zdaleka. Z daleka je cesta naše do Betléma, do salaše. A ty černý na tom zadu, nevystřkuj na nás bradu. A já nejsem žádný černý, jsem jen od slunce opálený. Slunce je toho příčina, že je má tvář opálená.“ Označení K – M – B původně znamenalo Christi mancionem Benedikt = Kriste, žehnej tomu příbytku. Našich dětských her bylo ještě daleko víc a pro mne jsou tyto vzpomínky návratem do šťastného období dětství v Prosenicích. To dětství skončilo v roce 1945, pak nás život rozdělil a s mnohými jsem se už nikdy nesetkala.

Ještě chci vzpomenout jména mých spolužáků a dětí, které patřily do mého světa, se kterými jsem často přicházela do styku a na které s láskou vzpomínám:

Z Malých Prosenic to byli: Mirek Bouchal, Milan Lakomý, Anežka Zapletálková (Fabíková), Eliška Trhlíková, Mařenka Tihelková, Lída Hoferková, Ida Schwarzová, Jarča Doláková, z nádraží Zdena Krejčířková. Z Velkých Prosenic to byla Liduška Neumannová (moje celoživotní přítelkyně), Otýlka Krejcárková, Lída Calábková, Rosťa Křížek, Pepík Mikula a Franta Rilják, Jaruška Jurášová, Draha Remešová, Anežka Krejcárková, Žofinka Kratochvílová, Eva a Olin Zatloukalovi, Pepík Němec, Tonda Lukšík, Toník Palla, Vašek Zatloukal, Vlasta Koláčková, Tonda Bareš, Líba Juřenová, Růža a Mařenka Neumannová, Miloš Neumann, Mirek Juřena, Vlasta Kosterová a má sestra Milada.

Snad jsem na nikoho nezapomněla. Pokud ještě žijí, tak je srdečně zdravím. Dva moji spolužáci vytvořili manželský pár, byla to Liduška Neumannová a Mirek Bouchal.

Můj milovaný pan učitel byl pan učitel Frais. Chodil s námi na vycházky a učil nás poznávat přírodu. Byla jsem velmi šťastná, když se mi podařilo držet se s ním za ruku.

Lidový jazyk

Miluji lidový jazyk, a proto jsem zapsala běžně užívaná slova a rčení, která jsem v dětství slýchala. Nejsou typická jen pro Prosenice, tak se na vesnici běžně mluvilo, stručně, jadrně, bez servítků, ale výstižně. Tato lidová mluva má úplně jinou příchut než spisovná čeština. Posud'te sami:

Mlátí prázdnou slámu, je jak za groš kudla, vezmi si šlajfku, zameť si před vlastním prahem, natahuje moldánky, utekl hrobařovi z lopaty, umřel na úbytě, přišla si pro něj zubatá, kup presbuřt, to je šklibna, chodí jen po klebetách, hulí jak cukrovarský komín, ty jen hoříš (máš horečku), už má na kahánku, sedí na penězích, přišel s křížkem po funusu, pustil chlup, utřel hubu, nosí se jak hovno v košuli, nevidí si

do huby, nosí frňák nahoru, dělat obřísla (povřísla), má všeho habaděj, zraje pro kriminál, pro šibenici, šlápnout do kuřince, polykat andělíčky, je jak z hadích ocásků, je pitomý jak puštok (nevím, co to bylo), praštil se přes kapsu, práskl do bot, provinilcům – ty smrade, ty všiváku, ty parchante, chytrému – to je fištrón, má filipa, má za ušima, je chytrý jak Šalamounovo hovno, huba jí jede jako šlejfírce, přišel na buben, z hovna bič neupleteš, přijel Minář miškovat, smrdí jak cap, má jednu kapsu prázdnou, druhou vysypanou, nadávka – ty z kurvy synu, pyšný žebrák málo v kabeli nosí, už ti kamaráde ujel vlak, podej mi brutvan, má manýry toulavého psa, budu piglovat (želízko s dírkou se dávalo do kamen a rozžhavené se hákem – kutákem vložilo do žehličky), hádá se o kozí chlup, díže, kopist, máselnice, vaštrok, broky, řinčice, sečka, fukar, lžička = užička, školní vysvědčení = školní zpráva, krém na boty = globín, rukávník = štulc.

Kuják = dřevěná koza s malou kovadlinkou, na které se úhozem kladívka ostřil srp nebo kosa. Na kujáku se sedělo obkročmo. Brousilo se také brouskem, který se dával do krbíku, to byla plochá plechová nádobka, která se háčkem připevňovala vzadu na kalhoty. V krbíku bývala voda, aby se brousilo lépe. Když krbík nebyl, tak se na brousek naplivlo.

Lidové výrazy, které mi utkvěly v paměti:

Brdečko, štokrle, zemňáky, tištuch, vaštrok, tragač, šufánek, fukar, cviboch, prdelačka, kostn, globin, trikáče, gatě, kosisko, podlaha se drhla, povřísl, kešeňa, krákat za vlasy, pačesy, strožoh, ksicht, sírhajska, kredenc, pucovať, máslo se stloukalo, karajáč, všechna slovesa končila na ť = dělať, vařit máčku, řepná kampaň, řízky, bílit, oharky, drátovať, štuc, cep, stěna se bílila, žitná sláma se mlátila cepy, valcha, karfiol, mrkváče, chleba s trnkama, pohodný, brazleta, umíráček, chodit na klásí, šrotovat, šlíšky, čeřeň, bryčka, řezanka, troky, srážka ve Struze, lužátko, funebrák.

Nebudu pokračovat, protože možná je to nošení dříví do lesa a tyto výrazy zná každý, ale pro mne je to návrat domů.

Pokračování v příštím čísle.

Sepsala Mgr. Anna Ptačnicková – Kurečková, rodačka z Velkých Prosenic
Text upravil Ing. Milan Pospíšilík

Gratulace

Paní Mgr. Anna Ptačnicková – Kurečková oslavila dne 22.6. 2021 významné životní jubileum – 90. narozeniny. Redakční rada Zpravodaje jí tímto jménem všech čtenářů přeje především hodně zdraví, spokojenosti a pohody do dalších let života.

BUDOVA STARÉ ŠKOLY A OBCHODU V Č. 41 V PROSENICÍCH

Školní budova byla postavena ve Velkých Prosenicích v roce 1786 na zahradě mezi domy č. 13 a č. 14. Parcela byla oddělena od parcely patřící k domu č. 14. Budova obdržela číslo popisné 41. Patřila pod patronát náboženského fondu. Tato školní budova bylo stavení jen přízemní, malé, stěsnané a tmavé, vystavěno z hliněných („egyptských“) cihel a zakryto byla šindelem. Měla jen jednu učebnu, nejvíce pro 60 dětí, jednu malou světnici pro učitele, síň sloužící zároveň i jako kuchyň a malinkou komůrku. Zahrádka o velikosti asi 80 m² tvořila zároveň i dvůr. Škola byla úředně prohlédnuta dne 17.12.1787. Prvním učitelem byl ustanoven **Josef Příborský**. Ke škole patřily obce Velké Prosenice, Malé Prosenice a Buk.

Ve škole byla I. a II. třída. V roce 1813 byla ke škole přiškolena i obec Radvanice a bylo zavedeno vyučování pro II. třídu dopoledne a pro I. třídu odpoledne. Počet dětí dále rostl. V roce 1840 byl na pomoc učiteli ustanoven učitelský pomocník. V roce 1856 navštěvovalo školu 33 dětí z Velkých Prosenic, 21 z Malých Prosenic, 32 z Buku a 36 z Radvanic. S rostoucím počtem žáků se škola stala naprosto nevyhovující.

Nová, jednopatrová školní budova byla postavena v letech 1857 – 1859 na volném prostranství vedle fary, vyučování zde bylo zahájeno 1.2.1859.

Stará školní budova pak byla prodána ve veřejné dražbě. Koupil ji co nejvíce „přihazující“ **František Zahradník** (18.6.1824 – 13.4.1868), krejčí a hudebník z Malých Prosenic za 868 zlatých (někde se uvádí 502 zlatých). Ten staré stavení zbouřal a nový úhlednější domek na tomto místě postavil, v něm místnost pro „kramářství“ zřídil a v něm obchod se smíšeným zbožím provozoval, později i s lihovinami (byl držitelem koncese na výčep pálených nápojů od 8.1.1866). Po jeho smrti provozovala obchod vdova **Anna Zahradníková** (rozená Bouchalová, zem. 26.12.1912) která měla koncesi na výčep pálených nápojů od 27.11.1868. Od 10.4.1866 měla také koncesi na hostinskou činnost v hostinci v č. 4.

Dne 19.3.1868 vyhořelo ve Velkých Prosenicích 19 stavení. Požár vypukl o půl čtvrté hodiny ranní v domě č. 3 a zachvátil domy č. 1 až 8 po řadě. Tu zažehnával jej kněz „Nejsvětější.“ Z domu č. 8 oheň přeskočil na druhou stranu a shořely domy č. 13, 41, 14, 15, 17, 18, 20, 27, 28, 29, a 30. V č. 16 a 19 vyhořely jen hospodářské budovy. Náves byla úplně obklopena plameny. Paličem byl čeledín z č. 2, který ze msty zapálil usedlost č. 3. Údajně „kam palič běžel, tam za ním přes náves oheň přeskakoval.“ Uhořelo mnoho dobytka a v č. 4 uhořel i pacholek.

Dalším „Kupcem“ byl jejich syn **František Zahradník** (nar. 28.10.1867), který byl v č. 41 držitelem koncese na obchod se smíšeným zbožím a obchod pívem a kořalkou v uzavřených lahvích od 28.8.1908, respektive 8.5.1913.

Dne 28.11.1935 obchod převzala vdova **Marie Zahradníková** (rozená Zbořilová) (1879 – 28.5.1959) a provozovala ho až do 27.1.1946, kdy se přestěhovala do Malých Prose-

Obyvatelé Prosenic před „kupectvím“ Františka Zahradníka (obchodem) v č. 41.

Zleva druhý stojící je František Sehnal ml.

Obchodnice Marie Zahradníková stojí pod tabulkou „Kolínská cikorka“ a má ruce na ramenou svých dcer Josefy

nic na č. 62 (dnes 169) k dceři Josefě (nar. 24.4.1903), provdané Plškové. Dům č. 41 pronajala rodině Dvořákové, která se do Prosenic přistěhovala z Majetína a v domě č. 41 také bydlela.

Jan Dvořák (nar. 17.5.1914) se stal vedoucím obchodu a jeho manželka **Božena** zde pracovala jako prodavačka. Od 18.6.1948 se provozovatelem obchodu stalo Ústřední konsumní a úsporné **Družstvo „Budoucnost“** v Prostějově, pobočný závod, které drželo koncesi na obchod se smíšeným zbožím v č. 41, přičemž Dvořákoví zde prodávali i nadále. Obchod tehdy zprostředkovával i prodej stavebnin. V roce 1962 Dvořákoví z obchodu odešli, odstěhovali se z domu a Jan Dvořák pak pracoval v cukrovaru jako dělník, přičemž rodina bydlela v cukrovarské bytovce č. 55 (dnes 195) a za rok se odstěhovali z Prosenic do Bezměrova.

Novou vedoucí obchodu se stala **Marie Malá** (nar. 13.6.1929), jejíž manžel **Rostislav Malý** pracoval v cukrovaru, bydleli v cukrovarských bytovkách a měli 4 děti. Do domu

č. 41 se nastěhovala rodina Halířova. V obchodě postupně pracovalo několik prodavaček, mezi nimi i **Jarmila Halířová** a **Otýlie Huňková**.

V roce 1963 byla otevřena samoobsluha **Jednota „Na Rychtě“** a byl uzavřen obchod u Šimčáků. Obchod v č. 41 zůstal v provozu až do roku 1965. Halířovi poté z obchodu udělali obytné prostory. V roce 2010 Halířovi neobydlený dům č. 41 prodali manželům **Bürglovým** z Přerova. Noví majitelé dům 15.5.2021 zbourali a zahájili výstavbu nového domu.

Po odklizení rumiska byla stavební plocha domu po 162 letech na krátkou dobu opět prázdná – nezvyklý to pohled pro veřejnost. Ze základů bývalé stavby se dalo usoudit, jak vypadala. Dům byl ze strany od ulice široký 15,40 m a ze dvora 14,60 m. Rozdíl 80 cm byl způsoben zkosením parcely, vzhledem k šikmé poloze sousedního domu č. 13. Hloubka domu byla jednotná 10,20 m. Byly odkryty původní základy budovy školy, které byly zhotoveny z lomového kamene zalévaného hliněnou maltou. Z toho se dalo zjistit jejich rozměry. Budova školy byla ze strany ulice široká 11,30 m a ze dvora 10,50 m, to znamená, že byla o 4,10 m kratší než následující stavba. Podle kamenného základu vnitřní příčné zdi se dá usuzovat, že učebna byla umístěna podélně se štítovou zdí domu č. 13. Mohla mít rozměry ze strany ulice 6,10 m (ode dvora 5,30) a do hloubky 9,10 m. Plocha učebny mohla mít přibližně 52 m².

„Kupec“ **František Zahradník**, který budovu staré školy v roce 1859 koupil, ji nechal zbourat, rozšířit základy o jednu řadu cihel na 70 cm, budovu prodloužil, zvýšil na jednopatrovou a vybudoval zde sklep. Základy pod rozšířenou částí byly rovněž z kamene, ovšem zalité již maltou z písku a vápna, stejně tak i k základům dozděné cihly. Obvodové zdi byly široké 70 cm, čelní stěna byla z pálených cihel, ostatní zdi kombinace kamene, pálených cihel a „vepřákových“ cihel. Stavba ovšem postrádala „věnec“ a v posledních letech se ve východní štítové zdi a také ve zdi od ulice objevily svislé praskliny, které byly neopravitelné.

Po zbourání domu se v omítce v horní části štítu sousedního domu č. 13 objevil kruh s křížem a letopočtem – patrně 1868 = letopočet, kdy dům vyhořel.

Zpracoval:
Ing. Milan Pospíšilík

Kruh s křížem a letopočtem 1868 (pravděpodobně) na fasádě štítu domu č. 13

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Životní jubilea:

duben 80 let Suchomelová Anežka

květen 70 let Chyba Antonín

75 let Měřínská Ludmila

červen 75 let Drmolová Marta

70 let Navrátilová Eva

85 let Bryšková Drahomíra

80 let Zedek Zdeněk

červenec 70 let Šimara Jiří

Sňatek uzavřeli:

Jan Faltýnek a Kristýna Mrázková

Stanislav Jemelík a Petra Skopalová

Pavel Kašpařík a Jana Volkmannová

Narozené děti:

duben

Konupčíková Julie

Haluzíková Adéla

srpen

Kleibl Alice

Faltýnek Jan

BLAHOPŘEJEME!

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Úmrtí:

březen	Kolářková Emílie	94 let
	Chalupa Jiří	46 let
	Lukáš Zdeněk	61 let
duben	Cyrillka Bartková	83 let
květen	Hrubíčková Jarmila	96 let
červen	Kratochvíla Jindřich	66 let
	Lakomá Miluše	39 let
	Matušková Anna	67 let
červenec	Jiří Knittl	74 let
	Marcela Busánczká	61 let
srpen	Dolák Miroslav	74 let

VZPOMÍNÁME!

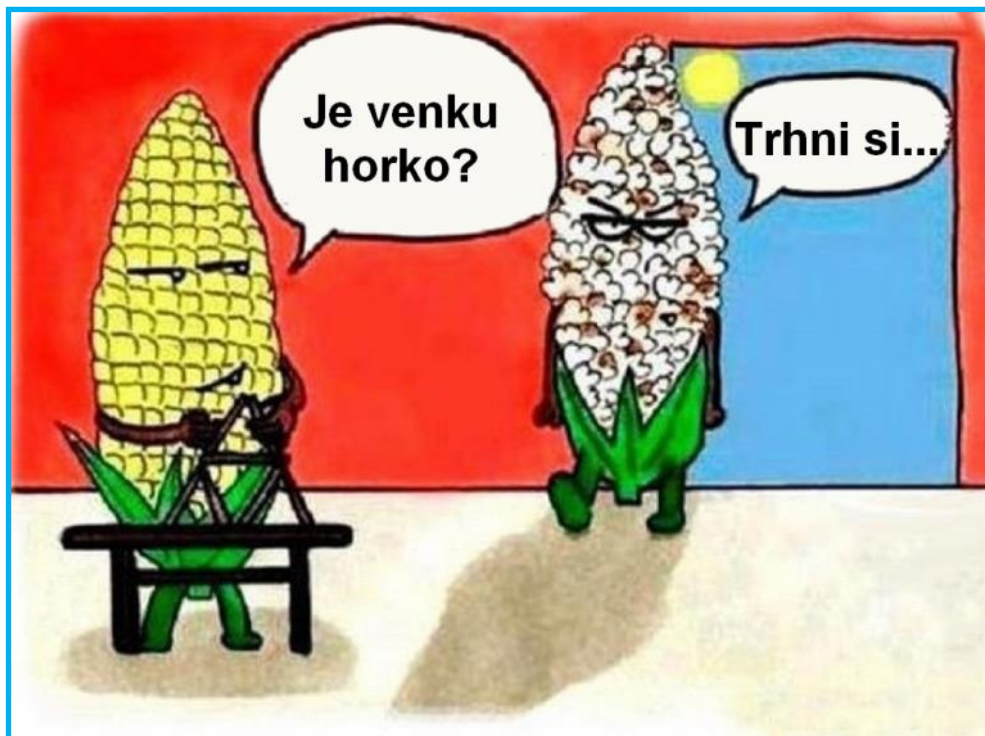

Jakub Škrabal s kaprem obecným 80 cm (chycen na Rýnském rybníku)

Marek Skopal s bolenem dravým 70 cm (chycen na Rýnském rybníku)

Milí čtenáři, přejeme vám konec léta strávený u vody, v lese, na výletech ... všude tam, kde to máte rádi.

A pozor na ostré sluníčko!

Název: Zpravodaj obce Prosenice (periodický tisk územně-samosprávného celku).

Četnost vydávání: 3 x ročně. **Ročník:** XXVII. **Číslo:** 2/2021.

Vydavatel: Obec Prosenice, Na Návsi 10, 751 21 Prosenice, IČO: 00301809.

Místo vydávání: Obecní úřad Prosenice, Na Návsi 10, 751 21 Prosenice. **Den vydání:** 10.8.2021.

Evid. číslo: MK ČR 12614. Dodávané číslo je zdarma.

Redakční rada: Bc. Luboš Zatloukal, DiS., Martina Kolísková, Božena Szurmanová